

PARANTEZ

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Sabiha YAŞAR

Ecrin Nur ÖZTÜRK
MUTLULUK VEREN GÜL

Bir tane gül o gülün de tohumları varmış. O gül çok nadir bulunmuş. Bir gün bir kız, o tohumlardan bir tane bulmuş. Kızın adı Leyla'ymış. Hemen tohumu avucuna alıp eve gitmiş. Gülün bir diğer özelliği konuşması ve insanlara neşe vermesiymiş. En güzel saksılardan bir tane seçmiş. Saksıya toprak koymuş ve tohumu saksıya ekmiş. Sonra toprağı sulamış. Leyla her gün tohumun bakımını yapmış.

Bir ay sonra gül tohumu filizlenip fidan olmuş. Gül neşe ile şarkı söylemeye başlamış. Leyla:

-Ne kadar güzel şarkı söylüyorsun, demiş. Gül:

-Sen de benim bakımımı çok güzel üstlendin. Sen sabırla bekle ve ben de açtım.

Bu sıra da padişahın kızı hastalanmış. Padişah:

-Mutluluk ve şifa veren nadir bir bitki getirin. Kızıma yararlı şifalı bir bitki olsun ki kızım iyileşsin, diye emretmiş.

Askerler, bütün evlere teker teker bakmış. Sıra Leyla'nın evine gelmiş. Askerler gülü saraya götürmeleri gerektiğini söylemiş. Leyla da saraya gelmek istemiş. Gülü yalnız bırakamazmış. Gül, Leyla ve askerler yola çıkmışlar. Sonra saraya gelmişler. Gülün yaprakları dökülmüş ve:

-Benim yapraklarımı kaynatırsanız kızınız iyileşir, demiş. Herkes çok şaşırılmış. Çünkü bir çiçeğin konuştuğunu ilk kez duyuyorlarmış. Benim size anlattığım gibi ancak masallarda olurmuş. Ama buna vakitleri yokmuş. Askerlerden biri gülün yapraklarından almak istemiş, parmağına diken batmış ama hiç acı mamış. Çünkü bu gül çok merhametliymiş ama savunması gerektiği anlarda çok acıtmış. Yaprakları kaynatıp prensese içirmişler. Prenses bir günde iyileşmiş. Prenses iyileştiği için çok mutlu olmuş.

Prenses sevdiği prense kavuşmuş. Kırk gün kırk gece düğün yapılmış. Padişah Leyla'ya ve güle sarayda kalmalarını ve burada şifalı bitkiler yetiştirmesini teklif etmiş. İkisi seve seve kabul etmişler ve sonsuza kadar mutlu mesut yaşamışlar.

Bengüsu BAYRAKTAR
TEMİZ HAVA

Temiz hava almak için,
Ormana gitmek lazım.
Ormana gidince,
Piknik yapmak lazım.

Piknik yapmak insana,
Eğlendirir tat verir,
Tertemiz nefis hava,
Hayat verir insana.

Kuşlar, böcekler,
Rengârenk kelebekler,
Mavi yeşil bir dünya,
Kucak açmış bizi bekler.

Onur Alper BAYSA
KAR ÖZLEMİ

Kış benim en sevdiğim mevsimdir. Soğuk hava sevilir mi diyeceksiniz belki ama ben seviyorum. Neden mi? Çünkü kış mevsiminin en güzel yanı lapa lapa yağan kardır.

Bu yıl kış mevsimi geldiğinden beri dört gözle kar bekliyorum, ama bir türlü yağmadı. Her sabah acaba bugün kar yağmış mıdır diye pencereden bakıyorum, her seferinde hayal kırıklığına uğruyorum.

Bu sabah yine uyandım ve okula gitmek için evden çıktım. Gökyüzünden süzülen küçük kar tanelerini görmek bile beni mutlu etti. Nihayet aylardır özlemlerimle beklediğim kar, okula vardığımda yağmaya başladı. Öğretmenimiz bizi bahçeye çıkardı. Okul bahçesinde arkadaşlarımla kar oynadık ve çok eğlendik. Kar yağışı çok kısa sürse de bize verdiği mutluluk tarif edilemezdi.

Umarım kısa zamanda tekrar kar yağar ve yeryüzünde kötü ne varsa bembeyaz örtüsüyle kapatır.

Onur A. BAYSA
PİKNİK ZAMANI

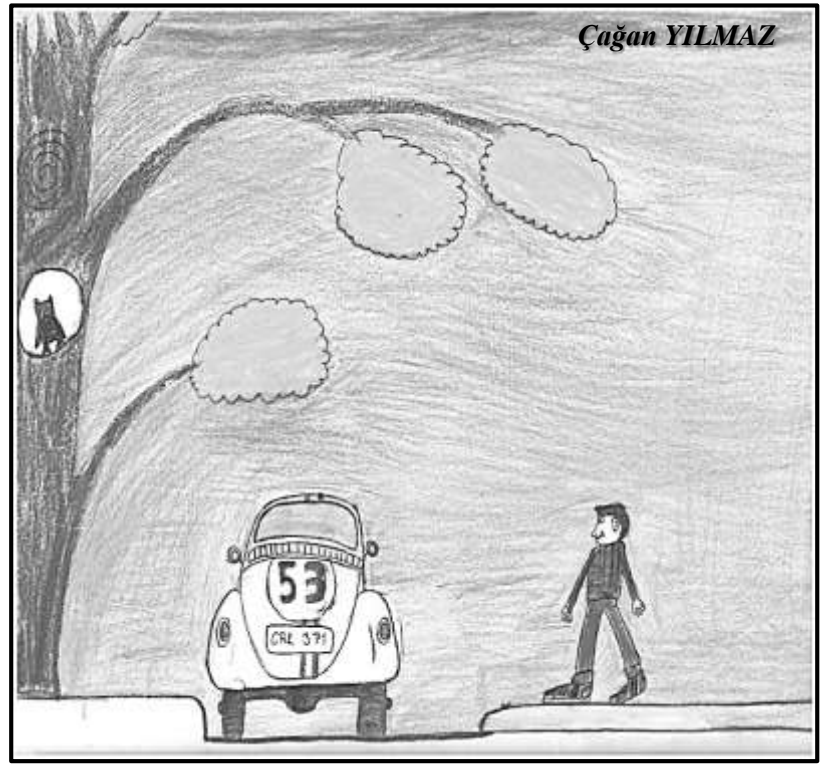
Nihayet yaz tatili başlamıştı. Hava çok güzeldi. Piknik yapma zamanı gelmişti. Ali, Mert, Özge ve Elif hazırladıkları yiyecekleri alıp evlerinin yakınındaki ormana piknik yapmaya gittiler. Güzel bir sofraya hazırladılar ve afiyetle yediler. Yemekten sonra, oyun oynamaya karar verdiler. Oyun oynarken vaktin nasıl geçtiğini fark etmediler. Akşam olmak üzereydi, Özge arkadaşlarına, " Arkadaşlar çöplerimizi toplayalım ve ormanı temiz bırakalım." Dedi. Hep birlikte toplanıp evlerine döndüler. Dört arkadaş çok güzel bir gün geçirmişti. Bu piknik te güzel anıları arasında yer alacaktı.

Bir varmış bir yokmuş. Çok eski zamanların birinde bir köy varmış. Bu köyde iki tane cüce varmış. Birinin adı Eciş diğerrinin adı Bücüş imiş. Bu cüceler insanlardan gizlenerek yaşarlarmış. İnsanlara hep yardım edip ihtiyaçlarını giderirlermiş. Yine böyle bir günmüş. Bir ailenin evinde yangın çıkmış. Canlarını zor kurtarmışlar ama bütün eşyaları ve evleri yanıp kül olmuş. Eciş ile Bücüş birlikte bir iksir yapmışlar. İksiri evin içine dökmüş. Evin içine biraz da altın bırakmışlar. Eciş ile Bücüş o insanlara da yardım edince evlerine dönmüşler. Televizyon haberlerinde susuz bir ormanın yardım beklediği haberini almışlar. Ama Eciş gelmek istememiş. Bücüş hemen hazırlanıp yola koyulmuş. Gide gide ormanı bulmuş. İçini biraz dolaşmış. Orman kupkuru hayvanlar halsiz yatıyormuş. Hemen kendine kalan odunlardan bir yuva yapmış. Sonra bir yeşillik iksiri yapmış. İksiri ormana dökmüş. Biraz bekleyip sonra yatmış. Meğer Eciş de Bücüşü takip edip ormana gelmiş. Oda kurutma iksiri yapıp ormana dökmüş. Bücüş sabah kalktığında çok şaşırılmış. Orman bir kat daha kötü duruma düşmüş .Bücüş ormanı bir kez daha gezmiş. Bu sefer çok güçlü ve kalıcı bir iksir yapmış. Bunu ormana dökmüş. Bücüş bu işin içinde Eciş'in de olabileceğini önceden tahmin ediyormuş. Birde etkisiz hale getiren bir iksir yapmış. Günlerce ormanda Eciş'i aramış. En sonun da bulmuş .Ona iksiri içirmiş. Eciş eski haline dönmüş. Ne olduğunu anlayamamış. Sonra ne yaptığına çok şaşırılmış. Birlikte hayvanları iyileştirip ormana yeni fidanlar ,çiçekler ,çimenler dikmişler. Sonra bir su kaynağı bulup bir nehir kazıp suyu oraya taşımışlar. Bütün hayvanlar bitkiler çok sevinmişler. Eciş ile Bücüş de geri yuvalarına dönmüşler. Çok mutlu olmuşlar. Bundan sonra hep insanlara, hayvanlara yardım ederek yaşamlarını sürdürmüşler.

Yağmur AKAR **NESRİN VE SOKAK KÖPEKLERİ**

Nesrin adında iyi yürekli küçük bir kız varmış. Bu kız beş yaşındaymış. Sokak köpeklerini çok severmiş. Yemini verirmiş, onları severmiş, korurmuş. Köpekler de onu severmiş. Köpeklerin üstüne çıkarmış ve onların da canı acımazmış. Çünkü Nesrin'in sevgisinin gücüyle güçlenirlermiş. Gün geçtikçe Nesrin' in ilgisini başka şeyler çekmiş. Köpekler de bu durumu anlamış. Nesrin bir gün köpeklerle vedalaşmak için dışarı çıkmış ama tam o sıra çok büyük bir kurt gelmiş. Kurt Nesrin' e saldıracakken sokak köpekleri onu kurtarmış. Nesrin o zaman anlamış sokak köpeklerinin ona olan ilgisini ve sevgisini. Artık Nesrin altı yaşında ve 1.sınıftaymış. O zaman çok heyecanlıymış. Nesrin sokak köpeklerinin onu kurtardığını bir an önce söylemek istiyormuş öğretmenine. Anlatınca öğretmeni çok duygulanmış. Ve Nesrin'e büyüünce veteriner olup o köpeklerin hayatlarını kurtarmasını ve böylece hakkını vermesini önermiş.

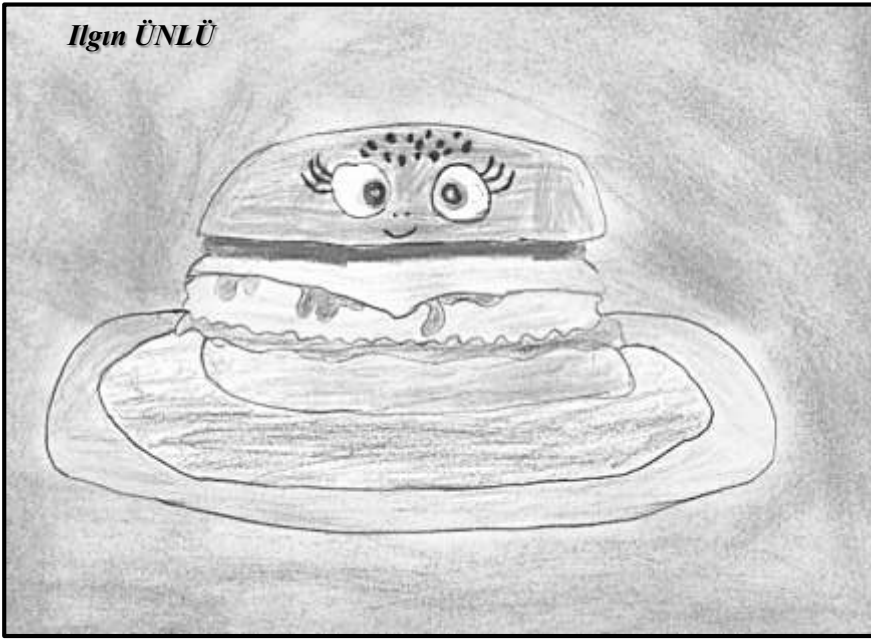
Yıllar geçmiş. Veteriner olan Nesrin köpeklerin hayatlarını kurtararak, onlara olan borcunu ödemiş.

E. Miray ÖMÜR **GİZEMLİ KÜTÜPHANE**

Merhaba ben Miray.10 yaşındayım. Kitapları çok severim .En sevdiğim tür komedi ve maceradır. Birkaç yıl sonra için çok güzel bir planım var. Bir yer açacağım ve orası hem kafe hem kütüphane olacak. her türün bir bölümü olacak. Komediye, maceraya, şiire, masala, romana hep ayrı bir yer vereceğim. Kitaplar alınıp, evde okuyup getirilecek. Bu hayalimi gerçekleştirmek için çok heyecanlıyorum. Şimdi 4.sınıftayım. Kütüphane açacak kadar olmasa da bir sürü kitabım var. Birde kaşem. Kaşede "Miray'ın Kütüphanesi" yazısı bulunuyor. Bir de kütüphaneme gizemli bölmeler yapacağım. Oralara değişik kitaplar koyacağım. İnsanların dikkatini çekmesi için Evet... nerede kalmıştık? En son bir kaşem var diyordum sanırım. Kaşeyi annem bana geçen sene yaptırmıştı. O zaman çok sevinmiştim. Hemen bütün kitaplarıma kaşemi bastım. Basarken sanki dünyanın en önemli sözleşmesine imza atıyorum gibiydim.

Aaa... bir şey unuttum. Ben hayalimin yanında annemin de çok büyük bir kütüphanesi var. Ben oraya gizemli kütüphane diyorum. Çünkü içinde abartmıyorum ama tam 300 kitap bulanabilir. Annem de neredeyse en az 240 tanesini okumuştur. Bunu kendisine sormuştum. Ben o kütüphanenin dolap kapaklarını açınca sanki çok gizli bir görevdeymiş gibi oluyorum. Ben o kütüphaneden bir sürü kitap buldum. Birkaçı bitti ama biraz daha okumam gereken var . Bir de o kütüphanenin yanında iki planım daha var. Hem eczacı olacağım hem de kitap yazarak bir yazar olacağım. Bu gibi hayallerimi gerçekleştirmek için çok çalışıp bilgi edinmem gerekiyor. Yoksa bunların hiçbirini yapamam. Size de söylemem gereken bir şey var. Hem çalışın, hem okuyun, hem de oynayın. Bunları yapmazsanız en ufak yerden bu hedefi kaçırsınız. İşte ben de bunları elimden geldiğince yapmaya çalışıyorum. İleride de hayallerime ulaşmayı planlıyorum. Şimdilik size iyi çalışmalar.

Furkan CANDAN
OKUL GEZİSİ

Öğretmenimiz Perşembe günü “Bekir Ağalar Konağı’na” gideceğimizi söylediğinde, orada ne göreceğimizi düşünerek çok heyecanlandım.

Nihayet günlerden Perşembe olmuştu. Öğretmenimiz geziye gitmek için hazırlanmamızı söyledi. Okuldan çıktık. Bekir Ağalar Konağı’na gittik. Konağın kapısından içeri girdiğimizde, arkadaşlarımızla birlikte hayretle bakınmaya başladık.

Öğretmenimiz Ankara Savaşı ile ilgili bize bilgiler vermeye başladı. Yaşadığımız Çubuk İlçesinde Ankara Savaşı’nın olduğunu öğrendik. Müzeyi gezerken eski askerleri ve onların kullandığı tüfekleri gördüm. O yıllarda kullanılan at arabalarını, eski ütülerini, eski vazoları, eski tabakları gördüm. Dikiş yapan teyzeler, eski diplomalar, sağlık karnesi, kimlikler, eski kitaplar ve eski paralar gördük. En önemlisi şu anda da çıkarılıp işlenen, değerli bir taş olan agat taşı ile yapılan eşyaları gördük.

Gezimiz çok güzel geçmişti. Müzede merak ettiğimiz birçok şey öğrenmiş ve daha önce hiç görmediğimiz eski eşyaları görmüştük. Gezimizi sonlandırıp, müzeden çıktığımızda dışarıda çok güzel kar yağıyordu. Okula döndüğümüzde kısa bir süreliğine de olsa kartopu oynadık. Benim için çok güzel bir gün oldu.

Çağan YILMAZ
ARAMIZDAKİ DOSTLUK

Ali, o gün büyük bir heyecanla uyandı. O gün okulun son günüydü. Karne heyecanından o gece uyuyamamıştı. Ali kahvaltısını hızlıca yaptı. Hazırlandı, koşarak okula gitti. Öğretmeninin elini öpüp karnesini aldı. Arkadaşlarına ve öğretmenine iyi tatiller dileyip eve geldi.

Evde annesi ve babası heyecanla Ali’yi bekliyorlardı. Çok güzel notlarla dolu karneyi görünce çok mutlu oldular. Ve Ali’ye karne hediyesi olarak sürprizlerini açıkladılar. Ertesi sabah erkenden yola çıkıp babaannesini ve büyükbabasını ziyarete gideceklerdi. Ali bunu duyunca çok mutlu oldu. O gün hep birlikte yolculuk hazırlığı yaptılar. Eşyalarını valizlere koydular. Tabi ki Ali’nin valize ilk koyduğu şey, bir dönem boyunca ne kadar çok çalıştığını gösteren karnesiydi. Ali güzel karnesi ile gurur duyuyordu. Babaannesini ve büyükbabası karneyi görünce kim bilir ne kadar sevineceklerdi. Ertesi gün yolculuk boyunca babası Ali’ye çocukluk yıllarının geçtiği yerleri, arkadaşlarını, oynadıkları oyunları anlattı. Yolculuk bittiğinde onları babaannesini ve büyükbabası karşıladı. Mutlu bir şekilde kucaklaştılar. Ali karnesini de göstermeyi unutmadı. Onlarda çok mutlu oldular.

Ertesi gün Ali, babası ile birlikte babasının arkadaşı, Yahya amcasını ziyarete gittiler. İş yerlerinin bahçesinde kocaman Kangal cinsi bir köpek vardı.

O Kangal köpek 1,5 yaşındaymış ama kocamanmış. Ali biraz korkmuş. Köpek Ali’yi önce biraz koklamış. Ali’ye cesaret gelmiş ve oda onu okşamış. Kısa bir süre içinde ikisi de birbirine alışmış ve oyun oynamaya başlamışlar. Aralarında çok güzel bir dostluk olmuş. Ertesi gün Ali, Kral isimli köpeği sevmek istediğini söylemiş. Kahvaltıdan sonra köpeğin yanına gitmişler. Bahçeye yaklaşınca oradaki başka bir köpek ve tavuklar Ali’nin üzerine gelince, Kral onların üzerine koşmuş ve onları kovmuş. O günden sonra Kral ve Ali arasında çok güçlü bir dostluk olmuş ve bu Ali’yi çok mutlu etmiş.

Ömür MİRAY
BİRLİK OLMAK

Bir şehirde Asiye ve ailesi yaşarmış. Asiye dördüncü sınıfa gidiyormuş. Bir gün okulda trafik levhaları konusunu işlemişler. Öğretmenleri onlardan trafik levhalarını anlatan bir afiş hazırlamalarını istemiş. Asiye, Aslı, Ahmet ve Mehmet bir grup oluşturup ne yapacaklarını konuşmaya başlamışlar.

Aslı:

-“Bence hepimiz bir trafik levhasını tanıtalım” demiş.

Ahmet:

-“Bence bir karton üzerine iki tane yapalım” demiş.

Mehmet:

-“Bence biri malzemeleri getirsin biri resim çizsin biri yazı yazsın” demiş.

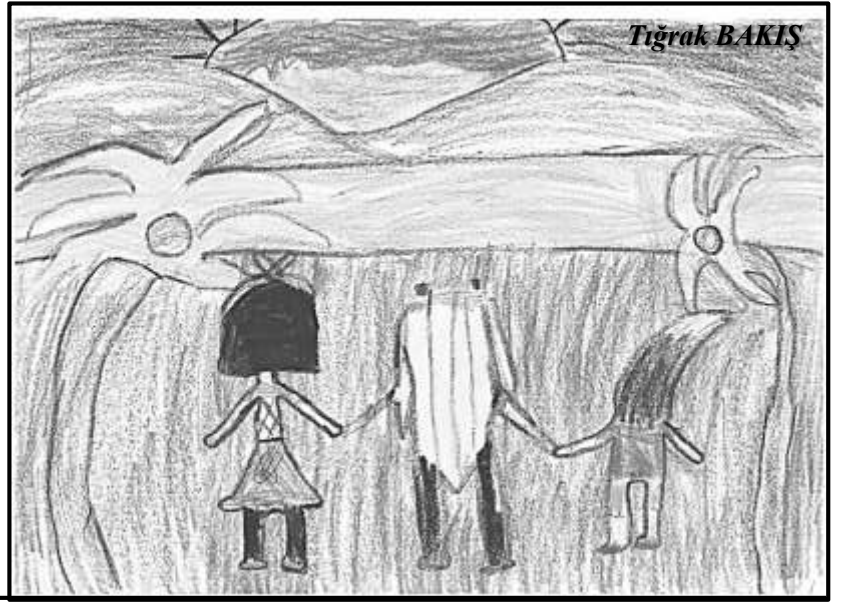
Asiye ise:

-“Bence takvim şeklinde yapalım. Bunun içine Mehmet’in fikrini de katalım” demiş. Asiye’nin dediği gibi yapmışlar. Görev dağılımı yaparak evlerine dağılmışlar. Ertesi gün herkes buluşma yerine geldiğinde Ahmet çok mutsuzdu. Ne olduğunu da sorduklarında ise aldığı görevi yerine getiremediğini söylemiş. Lazım olan malzemelerin evde olmadığını bu yüzden getiremediğini söylemiş. Arkadaşları bu duruma hoşgörü ile yaklaşmış. Asiye hemen Ali’nin getiremediği malzemeleri alıp gelmiş. Etkinliklerini yapmışlar. Ertesi gün okula gittiklerinde afişlerini sergilemişler. Onların afişleri birinci seçilmiş. Buna çok mutlu olmuşlar ve bundan sonra hep birlik içinde olmuşlar.

Pınar TIGRAK
YAŞASIN KAR YAĞIYOR

Karı bekliyorum.
Ne zaman yağacak? Bilmiyorum.
Of çok sıkılıyorum!
Bekliyorum, bekliyorum.

Evet, nihayet kar yağıyor,
Okullar tatil oluyor.
Kar bir metreyi buluyor.
Köpeğim çok heyecanlanmış,
Durmadan havlıyor.

S Nur TOPCU
DOĞA KORUYUCULARI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Bir aile varmış. Bu ailenin bir kızı varmış. Kızlarının adı Eda'ymış. Edalar bir gün pikniğe gitmişler. Gitmişler ama arabalarını koyacak yer bulamamışlar. Çünkü etraf çok pismiş. Edalar arabalarını park etmek için yerleri temizlemişler. Daha sonra piknik yapabilmek için yer aramışlar. Yer bulamamışlar. Çünkü bazı kişiler yerleri kapmış ya da yerlerde yemek artıkları bulunuyordu. Edalar yanlarında ne olur olmaz diye 3 karton kutu getirmişlerdi. Anne ve babası çöpleri toplarken, Eda çantasından çıkarttığı boya kalemleriyle kutuları boyamaya başladı. Eda kutulara sadece isimlerini verecekti. Ve isimlerini kağıt plastik ve çöp diye üzerine yazdı ve ormana koydu. Annesi ve babası bunun işe yarayacağını söyledi. Edalar pikniklerini yapıp gitmişlerdi. Edalar o yaz bir daha piknik yapmaya gitmişlerdi. Ama Eda'nın yaptığı kutular yoktu. Eda bu işe çok üzüldü. Eda'nın babası Eren bey kızını şöyle teselli etti.

«Kızım hem benim işim de yok ben bir süreliğine burada çalışayım. Hem kutuları kimin attığını bulup o kişiyi uyarırım.»

Eda ve annesi bu teklifi uygun bulmuştu. Eren bey artık orada güvenlik olarak çalışıyordu. Bir gün kutuları almaya birisi geldi ama o küçücük çocuktur. Eren bey çocuğu şu şekilde uyardı:

-Küçük çocuk sen bunları almamalısın, bizler bu kutulara çöp atıyoruz" dedi. Daha sonra o kutuları çocuk da almadı. Böylece Eda ve ailesi de ormanı temiz tutmuş oldular. Daha sonra "ORMAN GENEL MÜDÜRLÜĞÜ" bir gün ormana bakmaya gelmişti. Eren bey hala orada çalışıyordu. Müdür:

-Bu kutuları buraya kim koydu diye sordu. Eren bey benim kızım koydu dedi. Çünkü çöpler yere atılmasın ve insanlar geldiğinde etrafı temiz görüp otursunlar, çevreye karşı daha duyarlı olmalarını istedik dedi. Müdür Eren beyi ve ailesini tebrik etti ve onlara " YILIN EN İYİ KORUYUCULARI " ödülünü verdi.

Yılmaz ÇAĞAN
CENK VE ARABASI

Cenk ve dedesi, çok iyi anlaşmış. Birlikte hep çok güzel zaman geçirir bu durum her ikisini de çok mutlu edermiş. Cenk'in dedesinin kaplumbağa gibi küçücük bir arabası varmış. Dedesi ufak tefek, şişmanca pamuk gibi bir dedeymiş.

Dedesine arabasını çok sever herhangi bir zarar gelmesin diye çok dikkatli sürermiş. Arabasını Cenk ile beraber sık sık yıkar, siler, parlatırlarmış. Cenk de dedesi gibi çok değer verirmiş. Dedesi ve Cenk canları sıkıldığında arabaya biner şehirlerinin yanındaki ormanlık alana gider burada piknik yapar, eğlenir, temiz hava alırlar ve dinlenirlermiş. Ormandaki bu gezinti dedesinin çok hoşuna gittiği için bunu sık sık yaparlarmış.

Cenk'in anne ve babası çalıştığı için okul saatinin dışındaki zamanları Cenk, dedesi ile birlikte geçirirmiş. Birlikte ödevlerini yaparlar, dedesinin anlattığı masalları dinler bu masalların resimlerini yaparlarmış.

Yıllar geçmiş, Cenk büyümüş, yaşadıkları yerden başka bir şehirde üniversite kazanmış. Dedesi ise daha da yaşlanmış. Artık evden çıkıp arabasına binemez hale gelmiş. Cenk, üniversiteyi kazandığını söylediğinde dedesi çok mutlu olmuş. Cenk'in bu başarısı için ona arabasını hediye olarak vermiş. Cenk buna hem çok sevinmiş, hem de çok duygulanmış. Dedesine arabayı çok dikkatli ve yavaş kullanacağına söz vermiş. Cenk arabası ile birlikte yola çıkmış. Okulun ilk günleri çok heyecanlanmış. Yeni arkadaşlar edinmiş. Ancak Cenk dedesini ve evini çok özliyormuş. Bir gün yine dedesini ve ailesini düşünürken tuhaf bir şey olmuş. Araba kendi kendine gitmeye başlamış. Araba Cenk'in hiç bilmediği yerlerden, yollardan, caddelerden geçerek yarım saat kadar gitmiş. Araba aniden durmuş. Cenk arabadan inip dışarı çıkıp etrafa baktığında tıpkı dedesi ile birlikte gittikleri ormanlık alana benzetmiş. Eski günlerde olduğu gibi onu çok heyecandırmış ve çok mutlu etmiş.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet Ali ATLI

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ömer OCAK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ayla ÖZCAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Safnaz YILMAZ

YAYIN KURULU

Canan TACER

İsmail ARIK

Nilüfer DİNÇER

OKUL ADRES TELEFON

YAVUZ SELİM İLKOKULU

Yavuz Selim Mahallesi Hükümet Caddesi No: 48
Çubuk/Ankara (0312) 837 11 56- (0312) 837 71 72